



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. december 26.
(karácsony 2. napja)**

Horváth Géza

A JEL

Lekció: Lukács 2,8-20

Alapige: Lukács 2,12

A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálát adunk, hogy ünnepet szentelhetünk. Áldunk téged örökkévaló tervedért, amelyben mindent előre elhatározta.

Köszönjük, hogy ez nemcsak elhatározás volt, hanem tett is lett belőle. Nemcsak megígérted az Édenkertben, hogy majd az asszony magva a kígyó fejére fog taposni, hanem az idők teljességében be is váltottad ígéretedet, és elküldted egyszülött Fiadat ebbe a világba.

Köszönjük most, hogy az Ige testté lett. Hogy Jézus Krisztus önmagát megüresítette, szolgáló formát vett fel. Köszönjük, hogy nem tekintette zsákmánynak, hogy veled egyenlő, hanem kész és hajlandó volt eljönni a világra, hogy a megváltás munkáját, művét elvégezze és bevégezze.

Köszönjük, hogy Ő a reménye az elveszetteknek. Áldunk, hogy emberré lett karácsonykor és istenségét elrejtette, midőn testünket felvette.

Köszönjük, hogy annyi ajándékot adtál már nekünk ezen az ünnepen. Köszönjük a gyülekezetet, ahol együtt örvendezhetünk legdrágább ajándékoknak. Köszönjük, hogy ha a családban is ünnepelehetünk és egymásnak is adhattunk ajándékokat. Ott lebeghetett a szívünk előtt az ige: ha ti gonosz létekre tudtok ajándékot adni, mennyivel inkább ad a ti Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.

Kérjük, Urunk, mert te adtad a legnagyobb ajándékot nekünk, őszinte, tiszta, szent életedből, most ezen az ünnepen végy körül bennünket. Szenteld meg szívünket. Készítsd neved imádására, magasztalására. Kérünk, a te igédnek is készítsd szállást a szívünkben. Hadd tudjunk igazat adni neked, meghódolni előtted, meghajtani térdünket, fejünket, akaratunkat, csökönységünket, előítéletünket, nézeteinket. Hadd tudjunk eléd borulni, a te szelíd szemeid elé, Úr Jézus, és kérni, mert mi csak várjuk, hogy ránk tekint majd szelíd szemed, Úr Jézus.

Kérünk, légy közöttünk, áldj meg minket. Szenteld istentiszteletté együtt-létünket.

Ámen.

Igehirdetés

Karácsony éjszakáján Isten a betlehemi pásztoroknak az evangélium ki-ábrázolására és megerősítésére sajátos jelt adott. Az angyal ezt hirdeti a pásztoroknak, hogy találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

Karácsonykor hadd hangozzék ma felénk az az üzenet, hogy a jászolban fekvő bepólyált gyermek egy jel. Jelt adott nekünk Isten Őbenne. Jel alatt a Szentírás olyan földi dolgot ért, amelyre Isten titokzatos és csodálatos jelentést bízott. A jel mögött tehát a Szentírásban mindig jelentés van. Ezért nem a jel az igazán fontos nekünk, hanem az, ami mögötte van: a jelentése. A jel a külső dolog, amit jelez, az pedig a belső valóság. Éppen ezért a jelben nem az a fontos, amit látunk, hanem az, ami mögötte van, amit hiszünk.

Ez a momentum, amit most olvastam: jel a gyermek, aki bepólyálva fekszik a jászolban. Isten azért adott jeleket, hogy a hallott ígét megerősítse, hitet és életet munkáljon a szívünkben. Hangzik az ige, hirdetik az angyalok, hogy született néktek ma a megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában, és ez pedig néktek a jel, amely megerősíti.

Külső jel ez, amiben Isten a legdrágább ajándékát rejti el számunkra. Három gondolatot szeretnék elmondani erről a jelről, amely a bepólyált gyermek a betlehemi jászolban.

- Először arról szeretnék szólni, hogy ez útbaigazító jel.
- Másodszor arról, hogy ez botránkoztató jel.
- Harmadszor pedig arról, hogy ez üdvözítő jel a számunkra.

Az első kettőt csak azért mondom el, hogy a harmadikat bővebben kifejthessem, hiszen az a legfontosabb és legdrágább a számunkra, hogy ez a jel üdvözítő jel, a szabadulásnak, szabadításnak, Isten örökkévaló szeretetének és kegyelmének a jele számunkra.

Először: útbaigazító jel. Érdekes ez a kijelentés: „Ez pedig a jel a számotokra: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.” Jézus Krisztus gyermekségében, ahogy a jászolban fekszik, útbaigazító jel. Itt van egy érdekes dolog az igében, hogy ha komolyabban megvizsgáljuk ennek a mondatnak az értelmét. Vagyis azt, hogy az angyal útbaigazítása nem Jézusig vezet a pásztorokat, mert Ő maga a jel. Isten Jézust teszi jellé, a bepólyált gyermeket teszi jellé, mintegy azt mondja nekünk: nem Jézusig kell csak eljutni az embernek, hanem sokkal inkább Jézuson keresztül eljutni valaminek a felfedezésére és megismerésére.

Ez a jel tehát az első pásztorokat nem Jézusig vezette, hanem Jézustól tovább. Amikor elindulnak a pásztorok, még ott van a szívükben az a bizonytalanság: gyertek el, hogy legyünk bizonyosak felőle. Menjünk el egészen Betlehemig és lássuk meg, hogy így igaz-e, hogy igaz-e? És amikor megtalálják a gyermeket, akkor hódolnak előtte. Miért? Azért, mert ez a jel, Jézus Krisztus a jászolban, olyan jellé lett számunkra, amely továbbvitte őket, és nemcsak Jezu-

sig mentek el, hanem Jézustól örvendező szívvel és hirdetve a Krisztust tudtak ezek a pásztorok továbbmenni.

Jézus Krisztus, a bepólyált gyermek, jel a számunkra. Soha nem szerettem és nem szeretem, ha valamilyen formában Jézust kiábrázolják. A mi hitünk szerint ez nem lehetséges. Az Isten Lélek, és akik Őt imádják, azok lélekben és igazságban imádják. Nem szeretem, amikor karácsonyi képeslapokon kívánnak karácsonyi jókívánságokat a gyermeket kiábrázolva. Ott a jászol, benne Jézus, ott van Mária, József. Azért nem szerettem, mert ez jel a számunkra.

A hívő ember számára nem a jel a fontos, hanem annak a jelentése. Mit jelent nekünk, mire utal, mire mutat, hogy azon keresztül mit akar nekünk a mi élő Urunk mondani.

Igen, az egyszeri jel volt. Az ott és akkor volt jel. Így is mondhatnám: nem kell vele azóta úgy foglalkozni, ahogy némelyek foglalkoznak: fessük meg, rajzoljuk meg, mert olyan szép. Hozzátartozik az ember világához egy aranyos gyermek. Nem. Ez jel a számotokra, ettől tovább kell menni, tovább kell jutni. E mögé a jel mögé látni kell tudni. A jel, amit látsz — ami mögötte van az, amit hinned kell. Nem azt hisszük, amit látunk, hanem azt, amit nem látunk. Mert a hit a nem látott dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Ami mögötte van, azt hallom, azt hiszem, az látom, abban örvendek. Azért vagyok Krisztus-követő, mert a jel mögé szeretnék látni.

Igen, Isten így rejtette el magát hitetlen, keményszívű emberek elől, és fejtette meg titkát ezeknek a pásztoroknak. És így van ma is: „Ki kétkedően boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.”

Azt mondja nekünk ez az ige: Jézus jel. Vele nem lehet emberi gondolatok mértéke szerint találkozni, csak a maga akarata és tetszése szerint.

Ahogy a Cselekedetek könyvében a szerecsen komornyik történetét olvasuk. Elindul a komornyik messzi földről a jeruzsálemi templomba azért, hogy imádjá az Istent, és nem találkozik ott az élő Istennel. Amikor visszafelé megy, akkor az út porában, a szekéren zötykölődve találkozik Jézus Krisztus kegyelmével. Találkozik a megfeszített és élő Úrral, amikor Fülöp melléül és azt mondja neki: hiszed-e? Ki az, hogy higgyek? Ha csak valaki meg nem magyarázza nékem. És Fülöp elkezd az Írásnak arról a helyéről kiindulva hirdetni neki a Krisztust.

Igen, ez a mi számunkra is jel és nemcsak útbaigazító jel, hanem botránkoztató jel is. Hiszen az angyal miről énekel? Arról, hogy született ma nektek a megtartó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. Menjete, találtok egy kisgyermeket. Nem érezzük itt ezt a disszonáns hangot? Megtartó, Úr Krisztus, uralkodó — és azt mondja az angyal: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. Most uralkodó, vagy kisgyermek? Vagy uraknak Ura és királyoknak Királya, vagy pedig egy jászolban fekvő tehetetlen gyermek, egy kicsi tehetetlen élet, aki arra van szorulva, hogy valaki táplálja, bepólyálja, védje a hidegtől, a veszedelmektől, a bajtól. Melyik igaz?

És itt születik a hit. A hit mindig így születik: elhiszem azt, amit Isten kijelentett. Ha azt mondja, hogy találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a

jászolban, akkor nekünk egy kisgyermeket kell keresni. Mert igaz az Isten ígéje, és nem állhat senki ellene!

A napkeleti bölcsek hite is itt született. Amikor mennek a palotába, hol van az uralkodó, és mondják nekik: Betlehemben kell megszületnie. Akkor menjünk tovább, és eljutnak egy kicsiny házig, egy szegényes hajlékig, és ott van a gyermek.

Értjük, hogy hol születik és mi a hit? Az, hogy amit Isten mond, az igaz. Ez pedig néktek a jele. Az ember számára ez mindig botránkoztató jel.

De ilyen botránkoztató jel volt a Golgota keresztye is. Azt mondja Isten ígéje a keresztről: a zsidóknak botránkozás, a görögöknek pedig bolondság, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.

Ilyen jel volt a nyitott sír. Sok jelt adott Isten. Ez pedig néktek a jele, amely azt mondja, hogy nem a jel a fontos, hanem az, amit jelez, amit mond a számunkra, ami mögötte van.

Ezért a legfontosabb jel Jézus Krisztus gyermekségére vonatkozóan az, hogy az üdvözítő jel a számunkra. Mert ez a jel az üdvösségünkről szól, és a mi üdvösségünkről beszél. Arról a titokról, amit János apostol így mondott: az Ige testté lett. Arról a titokról, amiről Pál így tett bizonyosságot, hogy Isten megjelent testben. (1Timóteus levele). Ez pedig jel a számotokra. Ha ez nem történik meg, akkor nincs megváltás. Ha ez nem történik meg, akkor nincs üdvösség, nincs örök élet.

Minek a hatalmas jele ez a számunkra? Mit mond Isten ígéje?

Annak a jele ez, hogy az ember a bűnesetben totálisan megromlott. Lelke, teste, tudata, akarata, érzelemvilága, gondolkodása teljesen megromlott. Az apostol így mondta: semmi jó nincs bennünk. Hiába mondják némelyek, hogy áldott jó szívük van — úgy jövünk erre a világra, hogy semmi jó nincs bennünk, teljesen megromlottunk. Éppen ezért az ember elveszett. Semmit nem kell tennie azért, hogy elveszen, mert már elveszett. És semmit nem tud tenni azért, hogy ebből az elveszett állapotból kimeneküljön.

Ezért hamis, amikor megkérdezi valaki: milyen bűnt követtél el? Valaki egyszer elmondta, hogy hét évesen megkérdezte a lelkész: milyen bűnt követtél el? Loptál, csaltál, hazudtál? Majd' elájultam, mondta nekem az illető. — Semmit nem kell tennie az embernek. Nem kell lopni, csalni, betörni, ölni ahhoz, hogy elveszett állapotban legyen, mert abban van.

Isten ígéje azt is hirdeti, hogy nem is tudok tenni semmit, hogy ebből az állapotból kijöjjek, hogy megszabaduljak. Legfeljebb csak kiálthatok: kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?! — Mert az is jó, ha eddig eljutunk, hogy már fáj, már nehéz, hogy ránk nehezedik. És akkor felkiáltok: kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?!

Éppen ezért miről beszél a jel nekünk? Arról, hogy Isten igazságos Isten. Ezt sohase felejtsük el. Arról beszél, hogy találtok egy gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban; hogy az Isten igazságos Isten és a bűnt megbünteti. Valakinek eleget kell tennie a bűnért.

Az egyik csoportban a Heidelbergi Káté magyarázatáról beszéltünk az elmúlt hetekben. Pontosan ezt a kérdést beszéltük meg, hogy miért kellett Jé-

zusnak emberré lennie. Mit jelent, hogy bepólyálva fekszik a jászolban? A Káténk olyan szépen levezeti ezt: Isten igazsága elégtételt kíván. Annak vagy mi magunknak, vagy valaki más által eleget kell tennünk. Következő kérdés: eleget tehetünk-e mi magunk? Semmiképpen nem, mert az önmegváltás lenne. És ha magunkat meg tudnánk váltani, akkor nem kellene Jézus.

Úgy, mint A buyufa alatt című könyvben írja a szerző az egyik állatmesében, amelynek evangéliumi tartalmat ad. Az egyik majom beleesett a mocsárba, a másik majom pedig a parton visít, és szaladgál össze-vissza, hogyan kellene rajta segíteni. És ad egy ilyen tanácsot: fogd meg magad a szakálladnál fogva, és húzd ki magad a mocsárból. Ez lenne az önmegváltás.

Mocsárban vagy, süllyedsz, egyre mélyebben bele e bűnbe, a halálba, egyre közelebb az ítélethez, és jönnek a jó tanácsok: menj ide, menj oda, keresd fel ezt vagy azt. Gyakorolj ilyen meg olyan praktikát és majd magadat kihúzd a mocsárból. Ez lenne az önmegváltás.

A Káté leszögezi: mi magunk eleget tenni nem tudunk. Miért? Mert mi napról napra szaporítjuk a bűnt. A bűneink jobban szaporodnak, mint az egerék. Mihelyt valamiért eleget tennénk, már ott van a következő sok-sok bűn. Rajtam a bűn elhatalmazék — mondja egyik énekünk — terhelve engemet. Mi erre vagyunk képesek, a bűn elhatalmazik, terhelve engemet.

A Káté következő kérdése: Valamely teremtmény eleget tehet-e helyettünk? A felelet megint csak az: nem. Mert Isten egyrészt nem akar más teremtményt sújtani az ember bűnéért. Angyalt sem, mert még angyalaiban is talál hibát — mondja az ige. Ezért angyalok kizárva. Még az ég sem tiszta előtte. Más teremtmény eleget tehet-e, például a bakok, a bikák vére, az ószövetségi áldozatok, amelyet gazdagon vittek oda? Mit mond Isten igéje? Nem! Mert ugyanannak a természetnek kell eleget tennie az ember bűnéért. Tehát a bakok és bikák vére a Zsidókhoz írt levél szerint csak emlékeztettek a bűnre, de nem tudták eltörölni. Ezek az áldozatok ezért nem voltak tökéletesek.

Amikor az Ószövetség embere vitte az áldozatot az oltárra, amikor a pap levágta, és kifolyatta a vérét, és vitte be a szentek szentjébe, ez csak arra emlékeztette az akkori hívőket, hogy Isten igazságos, eleget kell tenni, valakinek fizetni kell. Én azt vallom, hogy az Ószövetség hívői az áldozatok mögött az eljövendő Krisztust látták. Majd jön idő, amikor Isten leveszi az oltárról az áldozatot és az Ő egyszülött Fiát teszi oda. Ennek a jele a bepólyált gyermek.

Az Ószövetség hitben járói Ábrahám történetét is mindig úgy olvasták, hogy jön idő, amikor megfordul az, ami a Mória hegyén történt. A Golgotán ez meg fog fordulni. A Mória hegyén azt történt, hogy Ábrahám felteszi Izsákot az oltárra úgy, hogy hiszi: Isten majd gondoskodik áldozati állatról, és helycsere történik. És Izsák lekerül az oltárról és felkerül a kos, ami a bokorban van szarvánál fennakadva.

Az Ószövetség hívői, akik Jézus Krisztusra nézve hittek, akik Jézus Krisztusban választottak ki örök időknél előtte, azok úgy néztek az oltárra, hogy jön idő, amikor Isten kicseréli a kost, a bűnbakot leveszi az oltárról, és az Ő egyszülött Fiát teszi oda, hogy az Isten hívó népe, az Újszövetség népe azt éne-

kelhesse: Krisztus, ártatlan Bárány, ki miértünk meghaltál, a Golgota oltárán nagy engedelmes voltál. Hordozván bűneinket, te váltottál meg minket. Ez pedig néktek a jele, hogy találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

Milyen Szabadítót kell akkor keresnünk? — kérdi a Káté tovább. Ha én nem tudok eleget tenni, más teremtmény nem tud, akkor milyen szabadítót kell keresni? És mi a válasz? Olyant, aki valóságos ember és valóságos Isten. Hát ki van ilyen? Senki más, csak Jézus, akiről elmondható, hogy tökéletes ember — a Káté így mondja: valóságos ember, és valóságos Isten. Ez pedig néktek a jele.

Minek a jele? Annak, hogy valóságos ember. Ugyanis voltak tévtanítók, akik már az első időkben, a keresztyénség elterjedésekor is, azt hangoztatták, hogy Jézus Krisztus nem volt valóságos ember, csak látszat teste volt. Miért van leírva ilyen részletesen a karácsonyi történet már a fogantatás történetétől kezdve? Hogy megy egy angyal Máriához. Miért van leírva, hogy Mária áldott állapotban van? Miért van leírva, hogy elközeledtek a szülésének a napjai? Letelt az a bizonyos kilenc hónap. Miért van leírva, hogy szülé az ő elsőszülött fiát, s fektette a jászolba? Miért van leírva, hogy bepólyálta, és ez pedig néktek a jele? Azért, mert Jézus valóságos ember. Mert ha nem valóságos ember, akkor nincs megváltás. Akkor nem járhatnánk új életben, és nem lenne mienk a mennyország. Miért van leírva, hogy Jézus elfáradt, megéhezett, és elküldte tanítványait a következő faluba, hogy vegyenek élelmet; hogy megszomjazott, hogy szenvedett, hogy fájt neki a szögek helye, a töviskorona? Azért mert valóságos ember. Ha nem lenne az, akkor nincs megváltás. Ha nem lesz hozzánk mindenben hasonlónak, kivéve a bűnt, akkor nincs megváltás.

Jézus Krisztus valóságos Isten is volt.

Az elmúlt héten valamelyik lapban olvastam, hogy Jézus Krisztus éppen olyan volt, amikor megszületett, mint a többi kisgyermek. Ez nem igaz, ez hazugság. Jézus Krisztus nem olyan volt, mint a többi kisgyermek, mert Ő Isten Fia volt. Vagyis valóságos Isten volt. Látszólag, kinézetre, születésileg olyan, de valóságosan nem, mert benne nem volt ott az eredendő bűn és a bűnre való hajlam, mint ahogy némelyek még ma is hirdetik, mert Ő valóságos Isten volt.

Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy a gyermekben már az Istent imádták a pásztorok és a napkeleti bölcsek. Ugyanis ezek a pásztorok tudták, hogy csak az Istent lehet imádni. Ők nem borultak volna le egy gyermek előtt. A napkeleti bölcsek, ezek a tudós emberek nem borultak volna le egy szegényes gyermek előtt. Ők az Isten igéjét, látva a jelt, a szívükben hittal párosították, és élet fogant a szívükben. E nélkül, hogy valaki ne hallana Jézusról, nincs hit. Nem mindegy, kiről hallunk, hova járunk. A pásztorok azt mondták: amit e gyermek felől elhirdettek az angyalok. Amit Jézus felől hirdettek. Ezek az emberek leborultak és imádták Őt.

Érdekes, Máriát nem imádták. Majdnem azt mondják: köszönjük, mi csak a gyermeket szeretnénk. Azért, mert látták benne Istent. Mert Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember. Azt írja a Római levél róla, hogy egyedül áldandó Isten. — Ezt azért fontos tudnunk, mert vannak, akik Jézusnak az emberségét kérdőjelezzik meg, és vannak, akik Jézusnak az Istenségét tagadják.

(Pl. Jehova tanúi, unitáriusok). De ha bármelyiket tagadjuk, akkor nincs megváltás. Akkor nem hirdethetjük: született néktek ma a Megtartó. Nem mondhatnám ezen a szószéken, mert akkor hazudnék, ha azt mondanám, hogy ehhez a Szabadítóhoz gyere, ez a Szabadító tud rajtad segíteni, ha nem lennék biztos benne, hogy Jézus valóságos ember és valóságos Isten.

Ez olyan, mint amikor az orvos azt mondja: ezt vegye be, majd ettől nem fog fájni, mert ettől elmúlik ez. Miért? Mert ismeri a betegséget és ismeri a gyógyszer összetételét, és ismeri annak hatását.

Mi miért hirdetjük a karácsonyi evangéliumot? Mert tudjuk, milyen az ember szíve, mert tudjuk, hogy Jézus Krisztus tud és akar segíteni, és ismerjük a hatását, hogy ez már sokak életét megváltoztatta.

Pál is azt mondta: nézzetek rám. Ha engem meg tudott változtatni, akkor rajtatok is tud, titeket is meg tud változtatni, nektek is ez a megoldás. Valóságos Isten és valóságos ember.

Amikor az ige azt mondja: az Ige testté lett, akkor vigyázzunk, mert az Ige úgy lett testté, hogy közben Ige maradt. Tehát nem úgy, hogy többé nem Ige, hanem test, hanem úgy lett az Ige testté, hogy a testben ott volt az Ige. Nem az Ige formája helyett vette fel az emberi formáját a Szentírás szerint, hanem az Ige alakra vette rá az emberi formát, s közben Ige maradt. Különben nem tudott volna Lázárnak beszólni: Lázár, jöjj ki! És nem tudta volna mondani a naini ifjúnak: kelj fel! és Jairus lányának a kezét megfogni. Nem tudta volna mondani a tengernek: némulj el! Szelek: ne fújjatok!

A tanítványok megkérdezik: Ki ez? Mert ők még nem értik ezt, hogy Ő az Ige alakra vette rá a testnek a gúnyját. Az Ige királyságára, szentségére, igazságára, tisztaságára felvett egy emberi testet, és így lett Ő valóságos emberré, a valóságos Isten. Istenségét elrejtette, midőn testünket felvette. Ezért Jézus nem olyan volt, mint egy kisgyermek az akkori gyermekek közül.

Az, hogy találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban, az azt jelenti: Jézus készült arra, hogy kifizesse a váltságot. Azt jelenti, hogy beteljesedtek az ószövetségi próféciaik: gyermek születik nékünk Máriától, fiú adatik nékünk onnan felülről, mert ez a kettő együtt igaz. Ezt már az Ószövetség is így jövendölte. Nem lehet kijátszani. Gyermek születik nékünk, fiú adatik nékünk — nem véletlenül ismétél Ézsaiás —, és az uralom az Ő vállán lesz. Hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség fejedelmének. Ez pedig néktek a jel: bepólyálva fekszik a jászolban.

Hányan lebecsülik ezt a jelt. Azt, hogy Isten bepólyálta az Ő egyetlen Fiát ruhadarabokba. Hányan lebecsülik a prédikációt, és azt mondják: egy ember kiáll, és elkezd beszélni. De tetszett Istennek, hogy az Ő igéjét becsomagolja, bepólyálja egy emberi beszédbe. Az ige hirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. Mert ha nézed: bolondság. Kiáll egy ember, elkezd beszélni. De tetszett az Istennek és azt mondta a reformátorokon keresztül, hogy prédikáció verbi Dei est verbum Dei — Isten igéjének hirdetése maga az Isten igéje. Tetszett az Istennek, hogy becsomagolja evangéliumát. Hogy becsomagolja a szabadítás örömhírét egy prédikátornak a beszédébe.

Ez pedig néktek a jele. Nézzetek az úrasztalára. Tetszett Istennek, hogy az evangélium üzenetét becsomagolja egy falat kenyérbe és egy korty borba. Igen, ugyanaz történik: útbaigazító jel a számodra, amit egy énekünk így fogalmaz meg: Ott a Golgotán találod, Jézus drága vérében.

Mondd el ma: kedves a jel. És még kedvesebb az, amit jelez. Még kedvesebb az, akire mutat és hiteddel ragadd meg azt a valóságot, azt az értéket, amit a külső jelez és jelképez a számodra. Odavezettek a jelek az igéhez, az isteni vonzás a kegyelemhez, és a Gyermekekben szemlélheted az Üdvözítőt. Ez pedig néktek a jele: higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz.

Ó Jézus árva csendben az ajtón kívül állsz,
Bejönnél már, de némán kulcsfordulásra vársz.
Mi mondjuk, hogy miénk vagy, te vagy a név, a jel:
Ó szégyen, hogy te légy az, akinek várni kell.

(457,1 dicséret)

Imádkozzunk!

Urunk, kérjük, erősítsd meg, ha ez sokak imádsága volt az előbb: essék meg rajtam hű szíved. Könyörülj meg rajtunk. Ezt csak az tudja mondani, aki tudja és érzi, hogy szükségét szenved, nem anyagiakban, nem jólétben, nem betevő falatban, nem ruhában, hanem lelkében, hiszen nélküled üres a szív, üres az élet, és értelmetlen is.

Vallottuk az előbb, Urunk, hogy nincs más kincs, mely hívekkel, bús szívekkel jól tehetne. Mégis mi más kincseket keresünk, más kincsek után futunk. Úgy, ahogy Géházi futott a kincsek után. Lehet úgy a kincsnek örülni, ahogy a szántóföldben megtalált kincsnek örül a szántóvető.

Hadd jussunk el, Urunk, hozzád, mert odaengedsz, mert vonzol. Kérünk, hogy vonzd mindazokat ebbe a templomba is, akik még nem a tied. Beszélj velünk, Urunk. Semmi nem tudja megváltoztatni az elménk gondolatát, senki nem tud lefegyverezni, senki nem tud térdre kényszeríteni se szép, se rossz szóval, csak egyedül te tudsz a szereteteddel, a te keresztednek a jelével. Az úrvacsora kenyérében, borában és az amögött levő kegyelemnek a csodájában.

Kérünk, hogy karácsonykor hadd lássunk tovább a betlehemi gyermektől, hadd lássunk téged a Golgotán, hadd lássunk téged a nyitott sírban, hadd lássunk téged az Atya jobbán, ahonnan eljössz ítélni élőket és holtakat. Köszönjük, hogy ezek jelek, és áldunk, hogy nem a jelet imádkozhatjuk, hanem azt, akit jelöl, és ezért feléd fordíthatjuk tekintetünket.

Kérünk, ajándékozz meg bennünket ilyen örömmel, a szabadulás örömevel, a néked hódoló, téged követő, benned örvendező életnek a csodájával.

Hallgasd meg azokat a könyörgéseket is, amelyeket most a csendben neked vallunk és neked mondunk.

Ámen.